

hvilken Grad dette Baneanlæg har været i Enkeltmands Interesse. Vil man nu lægge Mærke til, hvoraf dette fremgaar! Det, at det skulde være Enkeltmands Interesse, fremgaar af, at Ernsts Overslag har været meget galt, at der ikke er givet Tilskud til Ekspropriation, og at Hr. Alfred Christensen ikke har faaet udstykket sin Ejendom. Dette skulde bevise, at Banen særlig er bygget i en enkelt Mands Interesse! Jeg kan ikke se andet, end at det er saa fuldstændigt hen i Vejret at sige, at paa Basis af disse tre Momenter skal Banen være i Enkeltmands Interesse.

Dernæst sagde den ærede Ordfører for Mindretallet, at man ikke maa opfatte det, at det ærede Medlem for Lyngby (Piper) i Folketinget har indbragt dette Andragende, som noget, der betød, at han støttede Andragendet. Det ærede Medlem er, saaledes tror jeg, han udtrykte sig, bemyndiget til at erklære, at den nævnte Folketingsmand anser sig for ganske uansvarlig, og at han vil indbringe et hvilket som helst Andragende, naar det kommer fra en eller anden i hans Kreds. Jeg maa dog hævde, at naar det i Grundloven er fastslaaet, at Andragender til Rigsdagen skulle indbringes af en Rigsdagsmand, kan det vel kun være Meningen dermed, at de forskellige Rigsdagsmænd i det hele have et vist Ansvar for de Andragender, de indbringe. Det blev ogsaa temmelig stærkt hævdet i det andet Ting af Ordføreren for Udvalget om Andragender, at Folketingsmænd vel maa erindre, at de have et Ansvar for de Andragender, de indbringe, de skulle underkaste dem en vis Kritik, og det er jo ganske klart, at det har været Grundlovens Mening, at en saadan Kritik skulde den enkelte Folketingsmand eller Landstingsmand udøve, naar han indbragte et Andragende til Rigsdagen, for at man ikke skulde blive oversvømmet med Andragender. Det er saaledes klart, at det ærede Medlem dernede, der har indbragt Andragendet, er ansvarligt for det, for saa vidt han dog til Dels maa have sanktioneret det og fundet, at der var nogen Rimelighed og Billighed deri. Hverken det ærede Medlem dernede eller Ordføreren her eller jeg selv vilde paa nogen Maade, antager jeg, indbringe et Andragende her i Rigsdagen, om hvil-

ket vi maatte sige os selv, at det var ganske meningsløst eller hen i Vejret. Jeg kan derfor ikke dele den ærede Ordførers Opfattelse af, at Folketingsmanden for Lyngby skulde være saadan ganske uansvarlig for det.

Saa raillerer den ærede Ordfører for Mindretallet i Betænkningen over, at vi havde sagt, at Sagen var enstemmig vedtagen i Folketinget. Der overfor siger det ærede Medlem, at det maa der ikke lægges for megen Vægt paa. Og hvorfor? Fordi man slet ikke har udtalt sig om dette Lovforslag dernede. Man er altsaa naaet til at slutte saaledes: Hvis der snakkes vidt og bredt om et Lovforslag, hvorom der maaske har været Uenighed, og man søger at overbevise hinanden med megen Tale, og man til sidst bliver enig om det, saa skulde Enstemmigheden betyde noget. Men hvis paa Forhaand alle Parter ere enige om et Forslag, finde det ganske klart og ligefremt, saa man ikke finder Grund til at tale om det, saa betyder Enstemmigheden efter det ærede Medlems Mening ikke noget videre, saa kan man ikke tillægge denne Enstemmighed nogen videre Vægt. Jeg synes nu, at man snarere maatte tillægge den Vægt, naar man paa Forhaand er enig om en Sag og anser det for overflødigt at tale videre om den.

Der staar et Sted i Mindretallets Betænkning, at det fremgaar heraf, „at Minister Hage uden mindste Foranledning i selve Andragendet eller i Folketingets Behandling af det næsten paa Forhaand har haft den Opfattelse rede, at Statskassens Hjælp kun kunde ydes ved at forvandle den i og for sig intetsigende Kendsgerning, at Banen skulde have faaet ufuldstændigt Statstilskud til Ekspropriation og Materiel, til en Anklage imod Rigsdagen for at have skønnet fejl over dette Baneprojekt.“ Det er jo ganske urigtigt. Minister Hage har ingen Sinde rettet en Anklage mod Rigsdagen for at have skønnet fejl om dette Baneprojekt. Minister Hage har ud fra de Betragtninger, der ere gjorte gældende i Andragendet, taget den, han har syntes, var den naturligste og rigtigste, naar han overhovedet skulde bringe et Lovforslag frem, nemlig denne, at Lyngby—Vedbækningsbanen indtog en Undtagelsesstilling ved Loven af 1894. Og saa siger det ærede